



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Sdružení vlastníků pozemků v zóně letiště Medlánky, občanské sdružení**, se sídlem Palírenská 19, Brno, zast. JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem Pellicova 29/8a, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro civilní letectví**, se sídlem Letiště Ruzyně, Praha 6, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Aeroklub Brno – Medlánky, občanské sdružení**, se sídlem Letiště Medlánky, Brno, zast. JUDr. Tomášem Kalabusem, advokátem se sídlem Pražákova 1008/69, Brno, **II) S.V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2014, č. j. 8 A 162/2012 – 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **I) a II) n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu – Úřadu pro civilní letectví.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel se podáním ze dne 20. 7. 2009, který byl žalovanému doručen dne 22. 7. 2009, domáhal zahájení řízení, ve kterém by bylo vydáno rozhodnutí o zrušení povolení k provozování letiště Medlánky v Brně (dále jen „letiště“) dle ustanovení § 34 písm. a) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o civilním letectví“).

[3] Vyrozuměním ze dne 10. 8. 2009, č. j. 3309-09-701, žalovaný oznámil žalobci a dalším osobám, že o výše uvedeném podání stěžovatele zahájil řízení z moci úřední, jehož byl stěžovatel též účastníkem. Dne 10. 2. 2011 žalovaný vydal usnesení, č. j. 3309-09-701, kterým řízení zastavil dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), neboť dle závěrů žalovaného odpadl předmět řízení. Z odůvodnění tohoto usnesení plyne, že v průběhu správního řízení bylo ověřeno, že provozovatel letiště [osoba zúčastněná na řízení D] prokázal, že je nadpolovičním vlastníkem všech pozemků, na nichž se letiště nachází. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel odvolání, které bylo Ministerstvem dopravy, coby nadřízeným orgánem, jako nepřijatelné zamítnuto. V souladu s ustanoveními § 92 odst. 1 a § 98 správního řádu však Ministerstvo dopravy zahájilo zkrácené přezkumné řízení, v rámci něhož dospělo k závěru, že usnesení žalovaného je nepřezkoumatelné a rozhodnutím ze dne 2. 9. 2011, č. j. 794/2010-220-SP/5, jej zrušilo. Žalovaný vydal dne 5. 1. 2012, č. j. 7305-11-701, znovu usnesení o zastavení řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu, které stěžovatel opět napadl odvoláním. Ministerstvo dopravy odvolání jako nepřijatelné zamítlo, přičemž tentokrát neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení nebo pro obnovu řízení.

[4] Následně stěžovatel dne 4. 6. 2012 požádal Ministerstvo dopravy o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného. Podle stěžovatele mělo být zahájeno řízení o žádosti stěžovatele a nikoli řízení z moci úřední, a to dnem doručení podání ze dne 20. 7. 2009 žalovanému, tj. 22. 7. 2009. Ministerstvo dopravy na žádost stěžovatele reagovalo přípisem ze dne 22. 6. 2012, podle kterého předmětné řízení lze zahájit výhradně z moci úřední. Podání stěžovatele proto žalovaný správně vyhodnotil jako podnět k zahájení řízení z moci úřední.

III. Řízení před městským soudem

[5] Stěžovatel podal dne 26. 11. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platné znění (dále jen „s. ř. s.“), podle které podání doručené žalovanému dne 22. 7. 2009 bylo žádostí, jejímž doručením žalovanému mělo být zahájeno správní řízení o této žádosti. Žalovaný podle stěžovatele účelově zahájil řízení z moci úřední, aby zbavil stěžovatele možnosti podat proti usnesení dle § 66 odst. 2 správního řádu řádné odvolání. Uvedené ustanovení přitom nebylo možné v předmětném řízení aplikovat. Podle názoru stěžovatele bylo na základě jeho žádosti ze dne 20. 7. 2009 zahájeno řízení o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu, které dosud nebylo ukončeno. V řízení o žalobě proti nečinnosti se tedy stěžovatel domáhá vydání rozhodnutí v tomto řízení.

[6] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Upozornil na obecné pravidlo správního řízení, dle něhož jsou řízení zahajována a vedena buď z moci úřední, nebo na žádost. Na žádost jsou řízení zahajována jen tehdy, stanoví-li to zvláštní právní předpis. Tím je v daném případě zákon o civilním letectví. Ustanovení § 34 písm. a) zákona o civilním letectví předpokládá

pokračování

možnost zahájení správního řízení o zániku povolení k provozování letiště na žádost pouze v případě, podá-li provozovatel letiště návrh na zrušení povolení k provozování letiště. V ostatních případech uvedených v § 34 zákona o civilním letectví se jedná o řízení vedená z moci úřední, včetně stěžovatelem uvedeného důvodu, že provozovatel letiště přestal splňovat předpoklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel není provozovatelem předmětného letiště, nebyl tedy oprávněn podáním jakéhokoliv obsahu zahájit řízení dle § 34 zákona o civilním letectví. Jeho podání ze dne 20. 7. 2009 proto městský soud ve shodě se správními orgány vyhodnotil jako podnět k zahájení řízení. Žádné řízení o žádosti stěžovatele tedy u žalovaného nebylo zahájeno a žalovaný nemohl být v tomto řízení nečinný.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[7] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kterou dne 18. 4. 2014 doplnil.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti shrnul dosavadní vývoj skutkových okolností. V úvodu uvedl své výhrady proti postupu provozovatele letiště při jeho vzniku, který dle stěžovatele nepostupoval korektně. Stěžovatel měl příležitost požádat o nápravu až po ukončení pozemkových úprav a změn v katastru nemovitostí, k čemuž došlo až v roce 2009. Dále uvedl, že městský soud nepostupoval správně, pokud vyhodnotil podání stěžovatele jako pouhý podnět. Dle stěžovatele se jednalo o žádost a jako s takovou s ní měl žalovaný zacházet. Postupem, který žalovaný zvolil, byl stěžovatel zkrácen na svých právech, především na právo podat řádné odvolání. Ustanovení § 34 zákona o civilním letectví stěžovatel považuje za protiústavní, neboť jeho prostřednictvím je právo provozovatele letiště upřednostněno před právem vlastníků pozemků, na kterých se letiště nachází, vlastnit majetek dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv svobod (dále jen „Listina“) a čl. 17 Všeobecné deklarace lidských práv. Omezení vlastnického práva je možné pouze za podmínek dle čl. 11 odst. 4 Listiny, tj. ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. Ustanovení § 34 zákona o civilním letectví neposkytuje vlastníkům pozemků, na nichž jsou letiště provozována, žádnou ochranu. Žalovaný svým laxním přístupem nerozhoduje o zánicích letišť, u nichž není splněna podmínka, že provozovatel má právní vztah k pozemkům, na kterých letiště provozuje. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby řízení o kasační stížnosti přerušil a předložil Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy návrh na zrušení části § 34 zákona o civilním letectví.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 5. 5. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem.

[10] Z vyjádření, které podaly osoby zúčastněné na řízení dne 9. 5. 2014, vyplývá, že stěžovatel neměl aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že na základě podání stěžovatele bylo zahájeno řízení z moci úřední, existuje zde překážka litispendence, neboť o podání je již vedeno řízení. Stěžovatel se tedy nemůže domáhat vedení stejného řízení zahájeného pouze jinou formou. Návrh k zahájení řízení o zrušení povolení k provozování letiště může podat pouze provozovatel letiště. Nelze také dovozovat nečinnost správního orgánu tam, kde není správní řízení. Osoby zúčastněné na řízení podotkly, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze hodnotit věcnou správnost vydaných rozhodnutí. Žaloba byla podle osob zúčastněných na řízení podána opožděně, neboť lhůta pro její podání uplynula nejpozději 22. 10. 2010.

[11] Stěžovatel podal repliku k vyjádření osob zúčastněných na řízení, podle které v úvodu kasační stížnosti pouze uvedl skutkové okolnosti případu, na jejichž základě nelze dovozovat, že k jejich uvedení neměl aktivní věcnou legitimaci. Žaloba není dle stěžovatele opožděná, neboť poslední úkon byl vůči němu učiněn přípisem Ministerstva dopravy ze dne 22. 6. 2012, jímž ministerstvo reagovalo na žádost stěžovatele o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného. V současné chvíli neběží žádný správní řízení. Řízení z moci úřední bylo zastaveno dne 5. 1. 2012. Nicméně žalovaný měl na základě podání stěžovatele zahájit řízení o žádosti, což neučinil, a proti tomuto postupu se stěžovatel brání.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[12] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[13] V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda žalovaný měl povinnost zahájit a vést o podání stěžovatele ze dne 20. 7. 2009 řízení o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu (a následně v něm vydat rozhodnutí), či zda v daném případě bylo na základě uvedeného podání možno ze strany žalovaného zvážit pouze zahájení řízení z moci úřední (§ 46 správního řádu).

[14] Nejvyšší správní soud se však v první řadě musel v rámci ověřování skutečností, které je povinen přezkoumat z úřední povinnosti i bez námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), vypořádat s tvrzením osoby zúčastněné, dle které měl městský soud žalobu odmítnout jako opožděnou.

[15] Tato námitka nebyla ze své podstaty shledána důvodná. Pro podání žaloby proti nečinnosti je v § 80 s. ř. s. stanovena lhůta *nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon*. Pro ověření běhu lhůty musí tedy existovat řízení, které by správní orgán v dané věci vedl, od jeho zahájení či jiných úkonů se odvíjí lhůta stanovená § 80 s. ř. s. pro podání žaloby proti nečinnosti. Městský soud dospěl k závěru, že žádné řízení o žádosti v projednávané věci vedeno není a nemělo být, což je závěr, který logicky předchází případné úvaze o dodržení lhůty pro podání správní žaloby. Nejdříve tehdy, je-li zahájení a vedení správního řízení nesporné, je možno zabývat se otázkou lhůt od něho odvozených. Postup městského soudu, který se zabýval primárně otázkou, zda a jaké řízení byl žalovaný správní orgán povinen vést, Nejvyšší správní soud považuje za souladný se zákonem. Žalobu proto z výše uvedených důvodů nebylo možné hodnotit jako opožděnou, neboť lhůta k jejímu podání z důvodu neexistence řízení o žádosti neběžela.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodností námitek stěžovatele. Stěžejní námitka zpochybňuje závěr městského soudu, dle něhož ze znění § 34 zákona o civilním letectví vyplývá, že řízení o zániku povolení k provozování letiště může žalovaný zahájit výhradně buď z moci úřední, nebo na návrh provozovatele letiště. Stěžovatel nespochybňuje znění § 34 zákona o civilním letectví, namítá však, že akceptací provedeného výkladu jsou popřena práva vlastníků pozemků, na nichž je letiště provozováno, a to zejména možnost bránit se opravnými prostředky proti rozhodnutí vydanému dle uvedeného ustanovení.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s odůvodněním městského soudu, který poukázal na obecnou zásadu, dle níž je správní orgán vázán ohledně způsobu zahájení

pokračování

a vedení správního řízení zvláštními zákony upravujícími dané řízení. Ustanovení § 34 písm. a) zákona o civilním letectví rozlišuje tři různé důvody pro zahájení řízení o zániku povolení k provozování letiště, přičemž jeden z nich je podmíněn podáním návrhu provozovatele letiště (návrh provozovatele letiště na zrušení povolení k provozování letiště), další dva důvody jsou definovány právními podmínkami, při jejichž splnění žalovaný rozhodne o zániku povolení k provozování letiště. Lze souhlasit s gramatickým výkladem tohoto ustanovení provedeným městským soudem, neboť pokud je zde výslovně zmíněna nutnost podání návrhu pro jeden typ rozhodnutí a pro ostatní nikoliv, nabízí se logicky výkladové pravidlo „a contrario“, tedy že v ostatních případech se nejedná o řízení o návrhu, nýbrž o řízení zahajované z úřední povinnosti.

[18] Podle názoru Nejvyššího správního soudu závěr městského soudu ob stojí i při použití teleologické metody výkladu, tedy dle účelu a smyslu zákona. Zákon o civilním letectví je nepochybně normou veřejného práva. Zde stanovená pravidla pro oblast civilního letectví se týkají letecké činnosti provozované na území České republiky, jsou stěžejní jak z hlediska dopravní obslužnosti, tak i mimo jiné pro zachování obecné bezpečnosti. Tímto zákonem jsou odděleně upravena řízení o povolení provozovat letiště a o zániku tohoto povolení. Řízení o povolení provozovat letiště jsou dle § 30 zákona o civilním letectví zahajována výhradně na žádost. Podmínky pro povolení provozovat letiště jsou přísné úměrně významu tohoto rozhodnutí. Vlastníci pozemků, na nichž má být letiště umístěno, jsou neopominutelnými účastníky tohoto řízení, se všemi právy z tohoto postavení vyplývajícími.

[19] Na vznik práva provozovat letiště navazuje velké množství souvisejících veřejnoprávních vztahů, jejichž případné neuvážlivé změny by znamenaly často nevratné a přinejmenším nákladné následky. Odpovídajícím způsobem je proto upraveno řízení o zániku povolení provozovat letiště, které má být zahájeno pouze ze závažných důvodů, jejichž splnění ověří žalovaný, s výjimkou případu, kdy o zrušení povolení k provozování letiště požádá sám provozovatel. Tato úprava hájí právní jistotu složitě vzniklých vztahů, u nichž je veřejný zájem na jejich stabilitě. Veřejný zájem na zachování provozování již vzniklých letišť lze vypořádat v řadě ustanovení zákona o civilním letectví. Pro příklad lze zmínit ustanovení § 25b tohoto zákona, které v odst. 1 a 2 stanovuje povinnost vlastníka provozovat letiště a v případě, kdy nemůže zajistit jeho provozování, nabídnout letiště k zajištění jeho provozování státu. Odstavec 3 téhož ustanovení umožňuje Ministerstvu dopravy zajistit provozování letiště po dobu, po kterou vlastník není schopen zajistit jeho provozování sám. Dále též ustanovení § 30a tohoto zákona upravuje možnost na základě rozhodnutí soudu zřídit věcné břemeno pro provozování pozemku k letištnímu pozemku, na němž se nachází letiště nebo jeho část. Z těchto i dalších ustanovení zákona o civilním letectví tedy lze vypořádat ucelený legitimní záměr zákonodárce ve veřejném zájmu zachovat provozování letišť.

[20] Tento veřejný zájem však musí být vždy poměřen s dalšími právy a zájmy, které se mohou v určité situaci ocitnout ve vzájemném rozporu - v projednávané věci s vlastnickým právem vlastníků pozemků, na nichž je letiště provozováno. Zákon předpokládá, že bez souhlasu vlastníka takového pozemku nemůže povolení k provozování letiště vzniknout (§ 30 odst. 2) písm. c) zákona o civilním letectví]. Tento souhlas však do budoucna zavazuje i případné další vlastníky pozemku takto vymezené užívání pozemku za stanovených podmínek strpět. Je logické, že zákon se brání důsledku zrušení povolení k provozování letiště při každém převodu vlastnictví letištního pozemku a případném nesouhlasu nového majitele s tímto užíváním. Tato úprava je opřena o premisu, že převod pozemků je soukromoprávní úkon učiněný na základě svobodné vůle, nový nabyvatel pozemku tedy ví (případně při vynaložení obvyklého

úsilí může vědět) o jeho využití a je pouze na jeho rozhodnutí, zda jej za těchto podmínek chce vlastnit.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti popsal své výhrady k řízení o žádosti o povolení provozovat letiště, přičemž Nejvyšší správní soud v projednávané věci nemá možnost tyto skutečnosti ověřit a posoudit. Lze k nim pouze podotknout, že zákon o civilním letectví, správní řád a soudní řád správní poskytují vlastníkům letištních pozemků dostatečný prostor pro ochranu jejich práv, je-li pro ni zvolena správná forma a jsou-li dodrženy zákonem stanovené lhůty.

[22] Z výše uvedeného lze tedy dovodit, že výklad ustanovení § 34 písm. a) zákona o civilním letectví, dle něhož je vyvolání řízení o zrušení povolení k provozování letiště oprávněn z úřední povinnosti zvážit žalovaný (s výjimkou návrhu provozovatele letiště) a po posouzení podnětů rozhodnout o zahájení řízení s tímto obsahem či nikoliv, je v souladu s účelem a smyslem zákona o civilním letectví.

[23] Žalovaný byl tedy oprávněn posoudit podání stěžovatele ze dne 20. 7. 2009 jako podnět k zahájení řízení z moci úřední, což učinil. Z tohoto pohledu je nutno souhlasit se závěrem městského soudu, dle něhož uvedené podání stěžovatele nebylo způsobilé zahájit řízení o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu. Nebylo-li toto řízení zahájeno, není zde povinnost (ani možnost) žalovaného v tomto řízení vydat rozhodnutí. Žaloba proti nečinnosti podaná stěžovatelem byla tedy nedůvodná a rozsudek městského soudu byl vydán v souladu se zákonem.

[24] Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že ustanovení § 34 písm. a) zákona o civilním letectví je v rozporu s ústavním pořádkem. Jak je výše popsáno, prostor pro volnou změnu názoru ohledně užívání pozemků poté, kdy jejich vlastníci či jejich právní předchůdci dali k tomuto užívání souhlas, je ve veřejném zájmu omezen. Je však nutno souhlasit se stěžovatelem, že vlastnická práva vlastníků pozemků, na kterých je letiště provozováno, jsou pod zákonnou i ústavní ochranou. Provozování letiště se práv vlastníků pozemků bez pochybností dotýká. Z tohoto důvodu mají dle § 27 správního řádu postavení účastníků řízení v každém řízení, které se těchto pozemků týká. To ostatně respektoval i žalovaný, který je v řízení vedeném z moci úřední o zániku povolení k provozování letiště jako účastníky řízení označil a po celou dobu řízení s nimi jednal.

[25] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti opakovaně zdůraznil, že se cítí být zkrácen na svých právech zejména tím, že žalovaný ve věci rozhodl usnesením dle § 66 odst. 2 správního řádu, což mu znemožnilo podat řádný opravný prostředek a proti obsahu tohoto rozhodnutí se bránit. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že forma zvolená žalovaným pro jeho rozhodnutí není v § 34 zákona o civilním letectví stanovena a nejedná se tedy o aplikaci tohoto ustanovení. Nad rámec rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že podmínka odpadnutí důvodu řízení uvedená v § 66 odst. 2 správního řádu se vztahuje na případy (zde ostatně i uvedené), kdy např. zemře či zanikne účastník, případně věc či právo, jehož se řízení týká. Pojmem „zánik“ není míněna nedůvodnost návrhu a z toho odvozená úvaha o zániku práva, o jehož zrušení bylo žádáno, nýbrž evidentní absence předmětu jednání, který na počátku řízení existoval. Nicméně i proti rozhodnutí správního orgánu vydanému dle § 66 odst. 2 správního řádu se lze bránit, a to přímo žalobou proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. u správního soudu. V případě usnesení dle § 66 odst. 2 správního řádu totiž není přípustný žádný řádný opravný prostředek a toto rozhodnutí je tak přímo žalovatelné.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že mu nelze upřít možnost bránit se proti obsahu rozhodnutí žalovaného o posouzení zániku podmínek osoby zúčastněné k provozování letiště. Účinné ochrany však nemohl dosáhnout způsobem, který zvolil,

pokračování

tj. žalobou proti nečinnosti, nýbrž žalobou proti rozhodnutí (v tomto případě usnesení) podanou ke správnímu soudu, pokud proti správnímu rozhodnutí nemohl podat řádné opravné prostředky. Tuto žalobu bylo však nutno podat v zákonem stanovené lhůtě, tj. do 2 měsíců po doručení dotyčného usnesení (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[28] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný v průběhu řízení nedoložil, že by mu v souvislosti s podáním kasační stížnosti vznikly náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení nemají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu